

Поховальний обряд (Рувиту)

Волхв:

Дорога Родино, Побратими, Посестри, друзі і співробітники! Наші Пращури жили і вірили в Рідних Богів, єдиних у Сварзі, вічних і незнищених як Всесвіт. Наш дорогий побратим Василь Михайлович Рудий був українським рідновіром. Він був світлим Лицарем, Воїном духу. Його світогляд і діяльність є підставою, щоб здійснити його поховання згідно Обряду Української Рідної Віри.

Помічник запалює Трисвічник на Вівтарі. У ріках спочилого - свічка (у коробочці). Взяти Трисуття, стати біля ніг спочилого і вклонитися йому:

Починаємо відправу на відхід душі побратима Дажбожого Онука Рувита, Василя Михайловича Рудого до Лук Сварожих.

(Волхв розпалює Трисвічник):

Хвалимо Сварога, що створив світ, – це Бог Прави, Яви і Нави, се маємо їх во істину.

Стати до Вівтаря. Помічник роздає людям свічки, запалені від Трисвічника.

І се мовив отцю Ору Сварог: “Як Мої творіння створив вас од перст Моїх. І хай буде сказано, що ви – діти Творця, тож поведітьесь як діти Творця. І Дажбог буде Отець ваш. Того мусите слухатись, і той скаже вам, що маєте діяти; і як мовить, так і творить, доки не прийдете до Лук райських”.

Тож помолимося до Сварога за Побратима нашого Василя Михайловича, словами древнього святого письма Велесової Книги. *На престолі, накритому рушником, що стоїть в головах домовини, стоїть Знак Сварога, і свічки, вода в чаші, миска з зерном, Велесова Книга.*

Погребальна Кошуна

Премудрий Сварожичу!

Як проймеш ти тіло побратима Василя Михайловича,
То вічним прародителям його віддай!

Нехай до Сонця-Дажбога повернуться очі,
Стрибог нехай дихання прийме.

Віддай Небу і Землі їм належне.

Поверни водам і рослинам
частини від цього тіла.

Тільки безсмертну частину
обгорни своїм полум'ям ясним, Боже Сварожичу,

І зігрій своїм теплом ту душу,

В образі ясному неси її в край, де праведні душі

Предків наших спочивають.

Сварожичу!

Нехай він полине до Предків наших.

І нехай він приходить на поклики і дари наші.

Потім, нехай оживе і прийме нове тіло.

О, Свароже!

Нехай знову душа його поєднається

З новим тілом! Слава!

Люди відповідають: Навіки Слава!

Світ не мав початку і світ не матиме кінця – світ був, світ є, і світ вічно буде. Це найвища таїна Твоя, Свароже наш, таїна безперервного Кола Світобудови.

Бо так є, що в смерті є життя, старе поступається місцем новому, і так є, що Божич стане Ярилом, а юнак – мужем, старець же – немовлям. І є то коло живого явлення Родів словянських, коло вічне і незнищенне, як віра наша.

Жрець звертається до покійного:

Дорогий Побратиме Василю Михайловичу! Шлях Вашого земного життя закінчився, та образ Ваш назавжди залишиться в нашій пам'яті. Ваша Віра в Україну і її світле майбутнє ніколи не згасне в серцях тих, хто Вас знав.

Вічна Слава Вам, Побратиме наш!

Люди відповідають: Навіки слава!

Жрець читає:

Зачитаємо Славу за вічність Душі:

І так речемо славу Богам, які є наші Праотці, а ми є їхні сини! І Будемо достойні в чистоті тілесній, як і Душі наші, які ніколи не вмирають і не завмирають в часі смерті тіл наших!

(Жрець обносить вогонь навколо покійного, запалює свічки навколо труни і в руках спочилого).

Богові Світовиту ми славу речемо, бо він – Світло Рода Всевишнього, Бог Прави. Через нього ми побачили Світ видимий і буття Яви. Це він нас у Наві береже, сили даючи для народження нового. Це він Землю, Сонце наше і Звізди держить, і світ міцнішим творить Правдою своєю!

Світовите, кличемо тебе Українцям-русинам у поміч, душам праведним в оберег! Пребудь з нами, Батьку Рідний, бо потребуємо мудрості твоєї!

Слава Світовиту!

Прийдіть, прийдіть, Боги Рідні, Прийдіть, прийдіть Світлі, дитину свою зустрічати, Русина православного вітати, душу приймати, до Предків вести, в Ирій Світлий проводити. Хай стрінуть його Батько Сварог і Лада Матінка, візьмуть під білі рученьки, у Хороми Небесні ведуть. Ведуть, ведуть,

та й оберігають, від усього злого та Нави Чорної захищають! Бо він єстьм Русин Православний, праведний, з Богами поєднаний, з Родом сопричащений!

Слава Рідним Богам!

Волхв бере миску з водою. Жрець запалює свічку, волхв маленькою свічечкою освячує воду:

– Хай святиться Жива водиця!

А тому, хто впав на полі бою,
Перуниця дає Води Живої напитися.
А попивши її, він їде до Сварги
на коні білому.

І там стрічає його Перунько
і веде до блаженних своїх хоромів,
а там він перебуде до Часу,
і дістане нове тіло.

І так має жити і радуватися вічно
і до віку віків,
за нас молитву творячи!

(Волхв кропить покійного свяченою водою).

Жрець звертається до присутніх:

Дорогі Побратими, Посестри, Друзі! Ми прийшли попрощатися з Побратимом Василем Михайловичем, який відійшов у Вічність Духа Предків. Як записано у Велесовій Книзі:

„Усяк Рід мав Чурів і Пращурів,
які померли перед віками, –
тим Богам почитання маємо дати,
і од них радощі маємо!”

Тож віддаймо останню почесь нашому Побратимові.
Хай спочилий попрощається із рідною хатою.

Волхв і Жрець підходять до домовини, вклоняються покійному і кладуть **квіти**, відходять, за ними підходять по чергово всі присутні люди, покладають квіти до домовини, підходять прощатися з покійним.

Звучать **прощальні промови** над домовиною покійного **Побратима**.

ТРУНУ ВІНОСЯТЬ У ДВІР

(при виносі триччі стукають труною об поріг)

Брати і сестри, душа спочилого(ої) Онука Дажбожого Рувита, Василя Михайловича Рудого, пішла до Лук Сварожих. І ми все, що вона мала доброго, вдячним словом поминаємо, щоб святилися Добро, Любов, Прощення і вічна Пам'ять про душу щедрю.

ЖИТТЄОПИС:

Василь Михайлович Рудий народився 24 січня 1939 року. Доля не була милосердною до Василя Михайловича, уроженця села Борщі Барського району, що на Вінничині. Обпалене війною напівсирітське голодне дитинство, тяжка юність, трудна зрілість. Звідав свавілля і жорстокість чиновників усіх рангів, мешкав у землянці, палатці, покійницькій на цвинтарі...

Цілина, флот, лісорозробки півночі, шахти Донбасу, далекі морські походи, мандрі на велосипеді і пішки по всій Україні.

Механізатор, машинобудівельник, моторист на підводному човні, легководаз, культпрацівник, вчитель, журналіст, поет, письменник, архівіст, історик...

В останній час був головою Тиврівської районної організації Народного Руху України, помічником народного Депутата України Геннадія Удовенка, головою районної

організації „Меморіал” дослідників голодомору і політичних репресій, членом літературно-художнього об'єднання „Гроно Надбужжя”, членом спілки письменників України, головним редактором крайової газети Народного Руху України „Побожжя”, нагороджений однією з найвищих відзнак Держави Президентом України Орденом „За Заслуги” 3-го ступеню за розбудову Української Державності та іншими державними відзнаками.

Глибокі міркування про сенс життя людини і долю України-Неньки, на основі багатого життєвого досвіду і Знань, отриманих по спадковій лінії від своєї знахарської родини, вивели його на передову лінію протистояння Добра і Зла, Світлих Богів і Темних Сил, ареною боротьби яких стала людська Свідомість.

Він побачив Шлях, він бачив Світло, і всіма своїми силами, не жаліючи себе і не думаючи за власне здоров'я, доносив це явлене йому одкровення до нас, рідних йому Українців. А темні сили все сильніше і сильніше били по ньому з виходом кожної наступної книжки, які несли всім нам Правду Визволення, Світло Волі, Світло Рідних Богів, пробуджуючи нашу заснувшу свідомість і нагадуючи, що ми – діти Рідних Богів і тому самі маємо бути творцями свого життя. І зусилля Василя Михайловича Рудого не пропали даремно. В колі рідновірів, де його знають, як відуна Рувита, ми вже давно визнали його за нашого Духовного Батька, великого Мудреця.

Його полум'яне серце зупинилося, коли він знаходився в самому розквіті своїх творчих здібностей, мав в планах написання багатьох фундаментальних праць по розвитку Рідної Віри.

Україна понесла важку втрату, неоціненну. Але і ті пробуджувальні книги, які встиг написати Василь Михайлович – його трилогію „Роде наш Красний”, „Око Роду” і „Містифікація Тисячоліть”, написання якої він закінчив в останній день свого життя, можна сміливо назвати нашим Українським Проривом.

І хай збудеться те, в що так свято вірив Василь Михайлович – хай Сила Рідних Богів поверне Славу і Волю Українському народу!

А душа Василя Михайловича хай щасливо спочиває у колі Предків на Луках Сварожих. Хай земля йому буде пухом. Шлях його земного життя закінчився, та образ Василя Михайловича назавжди залишиться в нашій пам'яті, віра в Україну і її світле майбутнє ніколи не згасне в серцях тих, хто його знав.

Вічна Слава нашому Побратиму, справжньому Українцю, вірному сину Рідних Богів – Василю Михайловичу Рудому, нашому рідному відуну Рувиту!

Волхв:

Дорога Родино, Побратими і Посестри, Друзі і співробітники!

Душа нашого Побратима Василя Михайловича Рудого, відправляється в дорогу незнану. Він переходить у Вічність, щоб з'єднатися зі світлими Душами Предків своїх. Тепер він вільний від земних турбот, тілесних болів і виснажливої боротьби. Хай же світло Свароже освітить його благородну душу, яка вирушила у безмежну Вічність Духа Предків. А ми пам'ятаймо Покійного, а разом з ним і своїх далеких Пращурів, з якими скоро стрінеться його душа.

Адже це Рід Всевишній утвердив життя вічне у Сварзі Синій, у собі еднаючи духовне і тілесне, видиме і невидиме.

Святістю своєю він усе суще наситив, і від того усе має свій дух. Та найбільше Світла Рода Всевишнього у душі людській закладено, що Від-Огнем Вічним горить. Се він заповів нащадкам своїм працювати у Світі Білому, укріплюючи вічність душ своїх.

Тож раз за разом приходимо ми у Колі Живого Явлення на Землю Святу, і так приходячи, долаємо шлях тілесний для розвитку духовного, від життя людського ідучи до життя Божеського. По діяннях наших славних, спочиваємо в Ірїю Світлому, в Роді всевишньому на щабель вище піднімаючись, з Предками поєднуючись і в щасті перебуваючи. А по тому, як час настає, тіло нове отримуємо, в Яву повертаючись, призначення своє виконувати.

Коло за колом, життя за життям, по Праві живучи, ми, діти Богів, душу свою вдосконалюємо, доки час не настане у Праві жити, з Богами єднатись, і в Богові перебувати!
Слава Роду Всевишньому!

Брамо Небесна, відкрийся! Боги Світлі і Предки Рідні!
Прийміть душу Онука Дажбожого!

Предки наші любі, дякуємо вам за здоров'я, за силу, що ви нам від Богів Рідних посилаєте, допомагаючи у справах Земних. Хай Сварог оберігає вам і дає сили! Щасливо перебувайте у Світі Духовному, нами опікуючись. Хай вічно існує звязок поколінь – священний, живий звязок між нами!

Слава Предкам!

Любий побратиме, рідний нам Василю Михайловичу! З любов`ю до Бога, з любов`ю до Роду свого, з добрим серцем і чистою душею ти врочисто зібрався в далеку дорогу Вічності.

І ми вже чуємо, як вісники на конях скачуть до заходу Сонця, аби управити його човен золотий до ночі. Аби віз із волами сумирними тягнути по степу синьому. Там бо ляже Сонце спати в ніч.

І ми молимо Бога Велеса, володаря Світу Потойбічного, хай потягне в небі комонь Суражіїв, хай зійде на нас Сурі вішати, Золоті Кола вертячи. То бо є Сонце наше, яке освітлює домове наші, і перед його лицем блідне лице вогнищ домашніх. Цьому Богу-Вогнику Симарглу речемо показатися і встати на небі, і так бути до блакитного світу!

Слава Рідним Богам!

Відповідь: Навіки Слава!

Любий побратиме Василю Михайловичу, стрінуть тебе у Луках Сварожих славні Предки твої. І душу твою добру приголублять. І будеш ти, як рідний(на) між рідними, і не зостанешся у забутті – будеш вічно перебувати в Пам`яті Роду свого.

До Раю Небесного прибувши, згадай смутки і радощі наші. І прости родині своїй, прости побратимам і посестрам своїм, коли, може, хтось нерозважливим словом засмутив добре серце твоє.

Простіть і ви, люди добрі, якщо Василь Михайлович образив кого з присутніх словом чи думкою.

Відповідь: Хай Бог простить.

І в другий раз...

І в третій раз...

Рідні і близькі можуть прощатися...

На кришку труни ставлять коровай, люди з вінками супроводжують покійного до автобуса. Волхв іде за „віком”. В крематорії його проводжають члени родини.

НА КЛАДОВИЩІ

Труну зі спочилим ставлять біля могили ногами на схід. Стати біля ніг:

**Хвалимо Сварога діда Божого,
Який тому Роду Божому є начало
і всякому Роду криниця вічна,
яка витікає од джерела свого і ніколи не замерзає!
А тої води живої п`ючи, живемо,
допоки не прийдемо до Нього як свої,
прибудемо до лук Його райських.**

Взяти Прохідну молитву, зачитати:

Прохідна молитва. **В райських оселях Предків Рідних посели, милосердний Свароже, спочилого Василя Михайловича Рудого, бо це творіння Твоє, Твоя любов і Твоє милосердя. Ти, Всеправедний Боже, обезсмертнюєш дітей своїх Духом Святої Віри, Духом Пам`яті Вічності у Вічності Роду.**

Покласти Прохідну молитву у труну в головах спочилого.

**Побратиме, відкриєш ворота і ввійдеш у них.
То красен рай слов`янський;
і там Рай-ріка тече, що відділяє Небо від Яви.
І Числобог рахує дні наші і говорить Богові числа свої,
чи бути дню Сварожому, чи бути ночі.
І засинають люди, бо всякий живий во дні Божім, а
вночі – хтось інший...**

Хто хоче сказати прощальне слово спочилому?

Василь Михайлович любив усіх вас. Він хотів би звернутися до вас нині, але його уста не можуть промовляти слова. Тому за нього звертаюсь до вас я.

Може, кого з присутніх Василь Михайлович образив словом чи думкою.

Простіть йому, люди добрі.

Відповідь: Хай Бог простить.

І в другий раз...

І в третій раз...

Рідні і близькі можуть прощатися...

Прощайтеся...

(Родичі і близькі кажуть останні слова і прощаються. Свічку і квіти з труни забирають (опісля кладуть їх на могилу), розв'язують руки і ноги, мотузки залишають у труні. Труну закривають, забивають. Труна кропиться і опускається в яму.

Взяти зерно і засіяти труну у ямі:

На життя вічне Народу нашого засівається. Вічна тобі пам'ять.

В чотири кути ями лопатою кинути землю (з заходу, з півдня, з півночі, зі сходу):

В ім'я святого Триглава. Вічна тобі пам'ять!

Землю тричі кидають родичі і всі присутні. Потім починають загортати лопатами.

Хор: Розляглися степи на всі сторонни...

Коли вже нагорнутий гробок і стоїть Хрест (або пам'ятний знак), читати:

Дажбоже наш, Ти Святий Дух Роду нашого. В Тобі життя, в Тобі сила, в Тобі розум і любов народу нашого.

І щасливимось ми щастям народу нашого. І вічніємо ми вічністю народу нашого. Ти – Безсмертний, бо наш народ безсмертний Твоїм безсмертям, Боже наш! Святою Таїною Сварожої Вічності і Всюдисущості засвідчую, що любий син відправляється до осель Предків рідних.

На могилі накреслити крейдою хреста (або блискавку):
печать дара Духа Святого. **Окропити водою могилу.** Жінки уквітчують могилу.

Хор: О Великий Свароже, зорею...

Коли пісня закінчується, Волхв вклоняється могилі. Хтось із родини запрошує присутніх на поминальний обід.

ПОМИНАЛЬНИЙ ОБІД

Якщо Волхв присутній на поминальному обіді, то перше слово надається йому:

Брати і сестри, душа спочилого(ої) (ім'я) пішла До Лук Сварожих. І ми все, що вона мала доброго, вдячним словом поминаємо, щоб святилися Добро, Любов, Прощення і вічна Пам'ять про душу щедрю. Хай душа твоя перебуде в спокої. Мир праху твоєму. Земля тобі пухом! ▲

Отче наш, що є синь на небесах! Хай святиться ім'я Твоє!
Хай прийде Царство Твоє! Хай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі. Хліба нашого насущного дай нам сьогодні. І прости нам довги наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим. І не введи нас у випробування, але визволи нас від лукавого. Бо Твоє є царство, і сила, і Слава навіки.

Слава Сварогу!